

Lovforslag, men han erkendte, at der ogsaa kunde være enkelte Ændringer til foretage i selve Aldersrenteloven. Det er for øvrigt ikke noget nyt. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen omtalte i sin Tale under Finanslovbehandlingen i Lørdags Aldersrenteloven paa en noget lignende Maade. Ogsaa han kunde være med til at foretage forskellige Ændringer, som vilde gøre det bedre for de gamle. Naar det ærede Medlem Hr. Hedegaard med Indignation i Stemmen henvendte sig til mig med Hensyn til Kommunerne og sagde, og jeg stadig er efter Kommunerne, vil jeg erkende, at jeg naturligvis er efter de daarlige Kommuner, nemlig dem, der ikke vil hjælpe. Det forekommer mig, at ogsaa det ærede Medlem burde vende sig mod disse Kommuner og ikke mod mig, for vi kommer ikke udenom, at der er 123 Kommuner, som ikke har benyttet den Adgang, der var givet dem, til at hjælpe de gamle med Brændsel. Det er altsaa et absolut Afslag. Det er ikke saaledes, at man kan sige: De, her bor, er næsten alle sammen saa godt stillet, at vi derfor ikke finder Anledning til at yde dem Brændselshjælp. Det skulde være underligt, om der ikke i disse Kommuner fandtes enkelte Personer, som kunde gøre Krav paa at faa denne Hjælp. Det ærede Medlem var inde paa, at Socialdemokratiet ønskede at gøre Loven permanent. Ja, men det er det ærede Medlem ogsaa selv. Naar det ærede Medlem nu gaar med til Lovforslaget, selv om det bliver i en noget ændret Form, og vi har vedtaget en Lov om Brændselshjælp sidste Vinter og ogsaa har ydet Brændsel foregaaende Vinter, tror det ærede Medlem da, at vi kommer bort fra at vedtage en tilsvarende Lov ogsaa for næste og næstnæste Vinter?

Det ærede Medlem er inde i et udmærket godt Arbejde for at gøre Brændselshjælpen til de gamle permanent, og det er det, vi Socialdemokrater ønsker bl. a. ogsaa af Hensyn til, at disse gamle Mennesker bør have noget fast at regne med. De bør ikke være i Usikkerhed om, hvorvidt de faar Brændselshjælp eller ikke, de skal vide, at de faar det. Saa ankede det ærede Medlem over Brændselshjælpens Størrelse. Ja, den højtærede Minister har allerede forklaret, at i og for sig kan man ikke sige, at den er saa særlig stor. Jeg tror, at det er det Kvantum Brændsel, de fleste af os i det mindste bruger i Løbet af en Vinter. Men ellers tror jeg, at det ærede Medlem har nogen Ret. Thi for vort Vedkommende er Meningen i nogen

Grad den, at Hjælpen skal bøde noget paa de daarlige Kaar, de gamle i Øjeblikket har. Saa spørger det ærede Medlem, hvorfor der ikke er udsendt Spørgeskemaer. I det Lovforslag, den forrige Regering gennemførte i Fjor, var Taksterne fastsat under Hensyn til Besvarelsen af udsendte Spørgeskemaer med Hensyn til Brændselshjælpen. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Gang var disse Spørgeskemaer nødvendige, for den Gang var Brændselshjælpens Størrelse noget, Kommunerne selv bestemte, og Ordningen hvilede paa et ganske andet Grundlag end det nuværende. Den Gang sorterede alle de gamle under det frie Skøn, under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, det vil sige, at Kommunerne i Forvejen — nu skal jeg over til at rose Kommunerne — naturligvis i Forvejen havde givet de gamle alt, hvad der tilkom dem paa andre Omraader, og saa havde de tilbage kun selve Brændselshjælpen. Derfor maatte det Beløb, der fastsattes dertil, være noget lavere end det, vi foreslaar her. Nu at udsende Spørgeskemaer, efter at vi har fastsat Størrelsen, efter at vi kender Maksimum for Beløbet, vilde være meningsløst. Med Hensyn til Refusionen vil jeg sige til det ærede Medlem, at ogsaa her tror jeg, det ærede Medlem var galt inde paa Tingene, thi det ærede Medlem Hr. Henningsen har ganske Ret i, at det er en daarlig Retfærdighed at fritage Forsørgelseskommunerne for at yde Refusion. Hvis vi havde haft en Regel, som sagde, at Forsørgelseskommunerne skulde refundere $\frac{3}{4}$ af Hjælpen, altsaa havde haft en tilsvarende Regel som i Aldersrenteloven, saa tror jeg, vi havde undgaaet at se, at 123 Kommuner slet ikke ydede noget. For den Kommunalbestyrelse, som skal bevilge Hjælpen, ligger der noget af en Opfordring dertil deri, at den ved, at $\frac{3}{4}$ deraf refunderes af Forsørgelseskommunen, medens der er det modsatte af en Opfordring deri, at Kommunalbestyrelsen ved, at dens egen Kommune skal betale det hele med Undtagelse af det Beløb, som Staten refunderer, og som normalt skal være $\frac{1}{4}$, men som maaske endda bliver mindre, fordi Staten har sat et Maksimum for det hele Refusionsbeløbs Størrelse. Jeg tror, at skal man anspore de daarlige Kommuner, bør man indføre Refusionsregler, der gaar ud paa, at Forsørgelseskommunen kommer til at yde noget. Jeg tror ikke, der er mange, der mener, at man kan vedblive at lade Kommunerne bære de største Udgifter ved de Lapper,